

таких предметів в іншому випадку, зокрема при підкупі службової особи (ст. 368 КК України) може утворювати склад злочину.

Насамкінець зазначимо, що визначення предмету підкупу виборця або учасника референдуму залежить від виборчого процесу, який має певні часові межі. Так, зокрема в ЗУ «Про вибори народних депутатів» від 17.11.2011 р. кваліфікація підкупу виборця або учасника референдуму, може мати місце лише з моменту початку предвиборчої агітації та до моменту встановлення результатів виборів.

Підсумовуючи вище викладене, слід зазначити, що при визначенні предмету підкупу виборця або учасника референдуму насамперед слід враховувати такі ознаки, як розмір неправомірної вигоди (не менше 3 % розміру мінімуму для працездатних осіб), а також час надання, отримання, обіцянки надання неправомірної вигоди (час проведення референдуму та виборів).

УДК 347.965 (043.2)

Осипенко І. П., старший викладач,
Аджієва Я. Н., студентка,
Чернігівський національний технологічний університет,
м. Чернігів, Україна

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО АДВОКАТУРУ ЩОДО КВАЛІФІКАЦІЙНИХ ВИМОГ ДО АДВОКАТІВ

Варто відразу зауважити, що сьогодні в нашій державі інститут адвокатури перебуває на шляху свого розвитку та становлення. Цьому сприяє факт прийняття нового Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» 5 липня 2012 року, яким регулюються різноманітні питання статусу та діяльності адвокатів. Саме тому, в зв'язку з прийняттям нового Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 5 липня 2012 року виникає необхідність в дослідженні норм закону, які визначають кваліфікаційні вимоги до адвокатів, оскільки на нашу думку дані вимоги є дещо завищеними.

Досліджуючи дане питання, слід зазначити, що особливої уваги заслуговує питання набуття права на заняття адвокатською діяльністю. Безперечно, воно є однією з базових засад якісного функціонування адвокатури в нашій державі. На нашу думку, в Україні Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» досить чітко закріплює положення, що стосуються кваліфікаційних вимог до адвокатів, які ми проаналізуємо детальніше і визначимо проблемні аспекти [1].

В Україні право на заняття адвокатською діяльністю визначено у розділі 2 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Відповідно до ч. 1 ст. 6 даного закону адвокатом в Україні має право бути особа, яка здобула повну вищу юридичну освіту, також вільно володіє українською мовою, при цьому має необхідний стаж трудової діяльності в правовій сфері не менше двох років, яка склала відповідно кваліфікаційний іспит, та пройшла стажування протягом шести місяців у адвоката, який має право бути керівником стажування, окрім винятків, які встановлені законодавством, згодом склавши присягу адвоката та одержавши свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю.

В першу чергу необхідно звернути увагу на те, що для того, щоб стати адвокатом необхідно одержати повну вищу юридичну освіту [2]. Звертаємо особливу увагу, на ч. 3 статті 6 даного закону, яка визначає, що слід вважати повною вищою юридичною освітою. Так, в даній статті йдеться про те, що це освіта, яка одержана в Україні, чи іноземних країнах та визнана в нашій державі у встановленому порядку. При цьому, саме про наявність такої освіти свідчить одержання особою диплому про повну вищу юридичну освіту встановленого зразка.

Проаналізувавши дану норму, чітко не зрозуміло, що слід вважати повною вищою юридичною освітою. На нашу думку, необхідно сформулювати дану норму інакше. Наприклад так: «Повна вища юридична освіта – це вища юридична освіта за спеціальністю «правознавство», яка одержана в Україні, а також повна вища юридична освіта, одержана в іноземних країнах та визнана в Україні за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра».

Проблемним аспектом, на нашу думку також виглядає те, що в даному випадку йде акцент на понятті «юридична освіта», і жодним чином, не визначаються питання спеціальності. Сьогодні в Україні під час подання заяви про допуск до складання іспиту особа повинна надати такі документи, а саме: диплом спеціаліста чи магістра за спеціальностями «правознавство», «міжнародне право», «правоохоронна діяльність».

Таким чином, з урахуванням вищевказаного, ми можемо констатувати, що адвокатом може бути особа яка має повну юридичну освіту за спеціальностями «правознавство», «міжнародне право», «правоохоронна діяльність» На жаль, ця норма в законодавстві не прописана.

Щодо володіння державною мовою як важливої умови одержання свідоцтва адвоката слід зазначити, що державна мова це та мова, якій державою надано статус офіційної мови. Це положення закріплене у ч. 1 ст. 10 Конституції України [3]. Ми вважаємо, що вимога, яка висувається до адвокатів володіти українською мовою обумовлена тим, що адвокати, надаючи громадянам юридичну допомогу, весь час спілкуються з ними, складають відповідні документи до органів державної влади чи інших установ.

Стаж роботи в галузі права на сьогодні є дуже спірним питанням. На

жаль, норма закону, яка визначає, що стаж роботи в галузі права – це стаж роботи особи за спеціальністю після здобуття нею повної вищої юридичної освіти, не визначає, що слід розуміти під роботою за спеціальністю. Як правило, до стажу роботи за спеціальністю юриста включається перебування на посадах судді, прокурора, слідчого, юрисконсульта, нотаріуса, а також інших посадах, які відповідно до кваліфікаційних вимог потребують наявності вищої юридичної освіти, як підстави для заняття такої посади.

Актуальним виглядає питання, що стосується тривалості досвіду роботи в сфері права, який визначається після здобуття вищої юридичної освіти з присвоєнням кваліфікації не нижче спеціаліста. Якщо ж особа працює на посаді, яка надає юридичний стаж на основі освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавр, то правовий стаж не йде. Таким чином, на нашу думку, це є обґрунтованим, оскільки освіта за рівнем бакалавра не вважається повною.

Література

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. № 5076-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 27. – Ст. 282.
2. Фіолевський Д. П. Адвокатура: підруч. / Д. П. Фіолевський. – Вид. 3-тє, допов. – К.: Правова Єдність, 2014. – 624 с.
3. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

УДК 343.35 (043.2)

Парасюк Н. М., к.ю.н., доцент,
Львівський державний університет
внутрішніх справ, м. Львів, Україна

СПЕЦІАЛЬНИЙ ПОТЕРПІЛИЙ У СКЛАДІ ПРИМУШУВАННЯ ДО ВИКОНАННЯ ЧИ НЕВИКОНАННЯ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ

Концептуальним підходом, відповідно до якого сформульована кримінально-правова норма про примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань, є реагування заходами кримінально-правового характеру на порушення установлених цивільним законодавством правил реалізації особою права виконання зобов'язань, що вчинено у спосіб застосування психічного насильства. Відтак межі кримінально-правової заборони слід визначати шляхом безпосереднього аналізу законодавчих підходів до формування особливого правовідношення, яким є, як зазначено у ч. 1 ст. 355 КК України, саме